

כגון האומר "הריני נזיך", שהוא כינוי לנזיך,
חל עליו דין נזיך.

ונחalker רב כי יוחנן וריש לkish בגמרא, האם היכינויים הם לשונות של נקרים, והם שיבוש של לשון הקודש, או שהם לשונות שתיקנו חכמים לאדם הנודר, כיוון שהיינו רגילים לומר "לה" קרבן", וחחשו חכמים שמא יחוירו בהם אחרי שיגידו את שם ה', ולא יקדרשו את הבבמה לקרבן, ונמצא שמוציאים שם שמות לבטלה. וכך תקנו חכמים לנודרים לומר "קונס" במקום "קרבן", ואז לא יהיו רגילים לצרף לביטוי הזה את שם ה'.

וכל כינוי חרמימ — דין בחורמימ.

כגון אדם האומר "דבר זה הוא חרך", הרי הוא כינוי לחרם, וחל החרם.⁽²⁾

וכל כינוי שבועות — בשבועות.⁽³⁾

כגון אדם האומר "שבותה שאעשה דבר פלוני", הרי זה כינוי לשבועה, וחלה שבועתו.

וכל כינוי נזירות — נזירות.

3. הר"ן מוכיח מכאן ששבועה אינה צריכה הזכרה של שם ה', שהרי אם היה צריך להזכיר את שם ה' בשבועה, לא היה צריך להזכיר "שבועה", כי הזכרת שם ה' גרידא היא לא שבועה כשלעצמם, וממילא אין צורך לומר שכךינוי שבועה בשבועה. ובהכרה ששבועה אינה צריכה הזכרת שם ה', אלא מספיק לומר "שבועה", וכך חידשה המשנה גם כינוי שבועה הר'ם כשבועה.
והקשה הר"ן שמצוין בשבועה העדות, שמשיע אדם את חברו שיבוא להעיר עבورو, שצרכיהם להזכיר בה שם ה'.

והביא הר"ן את תירוץ של רבינו تم, שם מדובר בעניין שהוא משביע את חברו, והמשביע את חברו צריך להזכיר את שם ה'.

ותמה הר"ן עליו "פה קדוש" — איך אמר דבר זה ??", עיין בדבריו.

אך ביארו האחرونנים, שיסוד דבריו של רבינו تم הוא, שענין שבועת העדות [הנלמד מההשבעה שמשביע הכהן את האשña הסוטה], שונה הוא לחלוטין מהשבעה וגילה שמשביע אדם את חברו, והוא עונה Amen על שבועתו, לפי שהשבעה זו חלה גם ללא ענית Amen על

את דיבורו כאילו אכן אמר "CKERBEN".
התפסה האמורה כאן, היא הדמיוי שצורך הנודר לדמות את איסור נdro, לאיסור הנעשה במאמר פיו של אדם. ועינן בהקדמה מדוע צריך לדעתם להגיע לתפסה.

ורובותינו האחرونנים דנו באם אמר הנודר לשון נדר מלא, "דבר זה אסור עלי" אלא שהוסיף והתפiso בדבר האסור [בחזיר] ולא בדבר הנדר, האם גראה התפסתו בדבר האסור את דיבורו.

2. לדעת רוב הירושלמים מדובר כאן במיל שמחורים את נכסיו, שאם הוא מחרים חרם לכהנים שיק' הדבר לכהנים, והוא צריך ליתנו להם [ויש בו קדושה עד שנחתנו לכהנים, אך משנתן להם את החרם פקעה הקדושה, והרי הוא חולין גמור]. ואם החרים את הדבר לגובה, הרי הוא שיק' להקדוש, והוא קדוש ככל הקדרש.
אך הר"ן טוען שמדובר כאן במיל שמחרים את נדרו בחרם ולאiami שמחרים. וצריך ביאור לשיטתו, מדוע התפסה בכינוי החרם נשנית לחוד, דבר בפני עצמו.